

enkelt Punkt, nemlig Formuen i Ægteffabet, uden at tage Hensyn til, hvad der maa gjøres, for at Kvinden virkelig bedre kan blive raadig over sin Formue, naar hun indtræder i eller, som man siger, indlader sig i Ægteffab.

Formanden (Kraabe): Jeg bestrider ikke Berettigelsen til at berøre Spørgsmaal, der grændse nær op til det, der ligger for; men det forekommer mig, at den ærede Taler i sin senere Udvikling temmelig ubelukkende holder sig til det, der ligger udenfor Forespørgslen.

Sable: Jeg var ligeved at slutte. Jeg syntes, at jeg allerede havde optaget Æhingets Tid noget længe, men jeg maatte jo i min Udvikling gaa derhen, hvor jeg vilde komme, for at faae Leilighed til at svare. Jeg takker iøvrigt den ærede Formand, fordi han i det Hele saa velvilligt har imødekommet et Foredrag, som jeg mener nok kan være berettiget undertiden. Jeg har hørt i andre parlamentariske Forsamlinger i Udlandet, hvorledes man der søger at indlæde Sandheder i en saadan Form, at de glide noget lettere ind i Ørene. Dermed skal jeg slutte.

Beth: Jeg føler tilfulde Banskkeligheden ved at tage Ordet efter et Foredrag, der synes i høj Grad at have fængslet det ærede Æhings Opmærksomhed. — Naar den høitærede Justitsminister i sit første Foredrag yttrede, at man i de forskjellige Lande havde ordnet denne Sag paa principielt forskjellige Maader, at man ikke i Almindelighed kunde sige, om den ene eller den anden Maade var at foretrække, men at Stemningen her i Landet efter hans Formening neppe vilde være for fuldstændig at ophæve Formueskælfestabet mellem Ægtefæller, tør jeg ikke driste mig til at modsig den høitærede Minister heri. Det er mange Gange ikke saa ganske let at faae paalidelig Underretning om, hvorledes Stemningen er, og navnlig ikke hos dem, der her ere de nærmest Paagjældende, nemlig de gifte Kvinder. Jeg har talt med gifte Kvinder, som have yttret, at de ikke kunde se nogen Grund til, at de ikke i alle Henseender, og saaledes ogsaa i formuerelig Henseende, skulde staa ganske paa lige Fod med Manden; men jeg har ganske vist ogsaa talt med gifte Kvinder, der saae denne Sag fra et ganske andet Standpunkt, idet de mente, at Hængivenheden for Manden og Lidsiden til hans Handling burde være det Principielle. Det forekommer mig, at disse Kvinder ikke mindst stode paa et Standpunkt, som fortjener Agtelse, og som maasse kan være det rette kvindelige. Hvorledes nu end imidlertid Stemningen i det Hele taget maatte være med Hensyn til dette Spørgsmaal i sin Almindelighed, synes det mig dog, at Stemningen med Hensyn til Spørgsmaalet om, at den gifte Kvinde bør have Raadighed over sin personlige Fortjeneste, ikke kan være tvivlsom. Jeg har

ogsaa i min Praxis set Tilfælde, hvori det har været høist beklageligt, at den gifte Kvinde ikke har havt en saadan Raadighed. Jeg har set Tilfælde, hvori en Mand har steiet ud, og hvori Kvinden har været den, der ved sin personlige Fortjeneste har maattet ernære baade sig selv og Børnene, men hvor hun er bleven hindret deri paa en saadan Maade, at Stemningen slet ikke kan være tvivlsom hos den, der kommer til at se saadanne Forhold. Jeg har set, hvorledes en Mand, der i Reglen var borte, er kommen hjem og har fulgt ud af Huset, hvad hans Kone havde erhvervet, og dernæst er gaaet sin Vej igjen. Jeg har set, at en Kone er flyttet om i Byen for at skjule sin Bopæl for sin Mand, fordi hun vidste, at han, saasnart han kunde finde den, vilde komme og kaste sig ind paa hende og tage, hvad der var, for at sælge det, hvortil han jo efter vor Lovgivning har fuldkommen Ret. Det er dog maasse ikke alene i saadanne Ægteffaber, hvor Forholdene ere saa ulykkelige, at den gifte Kvindes Raadighed over, hvad hun personlig erhverver sig, kan komme til at spille en Rolle. Naar en Kvinde virkelig ved sit Arbejde bidrager væsentlig til Familiens Underhold, tror jeg, at Stemningen hos hende i det Hele maa være for, at hun ogsaa har Noget at sige over det, hun erhverver, og det hvad enten hun har en Embedsstilling, en Officiantsstilling, eller saadan Ansættelse, eller hun har Indtægter ved Handel, Undervisning eller paa anden saadan Maade, hvad man jo saa ofte ser. Det forekommer mig altsaa, at Stemningen ganske i Almindelighed maa være for, at den gifte Kvinde skal have fuldstændig Raadighed over, hvad hun personlig erhverver. Der er dernæst andre Maader, hvorpaa der undertiden tilfalder den gifte Kvinde Formue, nemlig enten ved Arv eller ved Gave. Forsaavidt en saadan Arv rent ud er testamentarisk, saaledes at der altsaa ikke tilkommer den, der arver, Noget undtagen ifølge Testamentet, har jeg opfattet den gjældende Ret saaledes, at der ikke er Noget tilhinder for, at Arveladeren bestemmer, hvorledes Forholdet skal være, og at han kan tillægge den gifte Kvinde udelukkende Raadighed over Arven paa samme Maade, som om hun var myndig, saaledes at hun faar fuldstændig Raadighed over det, som erhverves paa denne Maade. Det Samme maa naturligvis ogsaa gjælde om, hvad hun faar ved Gave, thi efter vor gjældende Ret tror jeg, at det, der gives, kan gives paa en saadan Maade, som Giveren ønsker det, saaledes at denne kan bestemme de Betingelser, hvorunder Gaven skal nydes, og altsaa ogsaa, at Manden ikke skal have mindste Raadighed derover, men at den gifte Kvinde i Et og Alt skal have fuldstændig Raadighed derover. Da jeg før nævnte Arv, nævnte jeg ogsaa, at dette, som jeg sagde, efter min Mening kun gjaldt med Hensyn til den egentlig testamentariske Arv. Hvad derimod en Intestatarn angaar — det vil sige en saadan Arv, som tilkommer Børn efter